SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 169/08-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. júla 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti D., a. s., so sídlom B., zastúpenej advokátkou JUDr. K. B. K., konateľkou obchodnej spoločnosti P., s. r. o., so sídlom B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb/147/2005, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti D., a. s., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb/147/2005 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb/147/2005 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Obchodnej spoločnosti D., a. s., p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 15 000 Sk (slovom pätnásťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti D., a. s., trovy konania v sume 12 016,60 Sk (slovom dvanásťtisícšestnásť slovenských korún a šesťdesiat halierov) na účet obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 169/08 15. mája 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb/147/2005 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka návrhom doručeným 3. decembra 2004 Okresnému súdu Bratislava II sa v zmysle § 19b ods. 2 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) domáhala *„ochrany svojho dobrého mena“*. Vec bola z dôvodu vecnej príslušnosti

postúpená okresnému súdu, ktorému bola doručená 20. júla 2005, a bola jej pridelená sp. zn. 32 Cb/147/2005.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebola vec právoplatne skončená.

V sťažnosti sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a súčasne žiadala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk, ako aj úhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3452/08 doručeným ústavnému súdu 12. júna 2008, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Dňa 20. 07. 2005 bol prijatý na tunajšom súde návrh na začatie konania v právnej veci žalobcu: D., a. s., proti žalovanému: P., a. s. Dňa 27. 07. 2005 vzniesol zákonný sudca námietku zaujatosti. Predseda súdu rozhodol dňa 03. 08. 2005 opatrením č. 6/05 o pridelení veci na ďalšie konanie a rozhodovanie inému sudcovi obchodného úseku. Dňa 28. 04. 2006 súd uznesením č. k. 32Cb 147/2005-42 vyzval navrhovateľa na odstránenie vád podania. Dňa 06. 06. 2006 pokyn na preúčtovanie súdneho poplatku. Dňa 03. 07. 2006 doručil právny zástupca žalobcu oznámenie. Dňa 11. 01. 2007 úradný záznam o tom, že súdny poplatok za návrh nebol podľa výpisu z banky ku dňu 31. 12. 2006 preúčtovaný z Okresného súdu Bratislava II na účet tunajšieho súdu, nakoľko spis bol postúpený z OS BA II. Dňa 15. 01. 2007 požiadal tunajší súd opätovne Okresný súd Bratislava II o preúčtovanie súdneho poplatku. Dňa 26. 01. 2007 doručené súdu oznámenie o právnom zastupovaní žalovaného. Dňa 12. 02. 2007 záznam o preúčtovaní súdneho poplatku. Dňa 08. 03. 2007 prípis právnemu zástupcovi žalobcu. Dňa 28. 03. 2007 doručil právny zástupca žalobcu presné označenie účastníka konania, ktorého žaluje a zároveň požiadal o predĺženie lehoty na oznámenie pobytu žalovaného, do doby kým nebude táto informácia poskytnutá z Registra obyvateľov Slovenskej republiky. Dňa 04. 06. 2007 doručil právny

zástupca žalobcu presnú adresu žalovaného. Dňa 12. 11. 2007 súd vyzval odporcu, aby sa písomne vyjadril k podanému návrhu. Dňa 19. 03. 2008 požiadal právny zástupca žalovaného o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia sa k podanému návrhu. Do dnešného dňa nebolo súdu doručené vyjadrenie odporcu ani nebol vo veci vytýčený termín pojednávania.

V období od doručenia návrhu na začatie konania do dnešného dňa je predmetné konanie poznačené prieťahmi v konaní, čo možno považovať v danej veci za objektívny prieťah, ktorý bol spôsobený predovšetkým vysokým nápadom vecí v oddelení vyššieho súdneho úradníka, zákonného sudcu ako aj nedostatočným personálnym obsadením sudcov na obchodnom úseku tunajšieho súdu. Vzhľadom na vysoký nápad v oddelení „32Cb" a pretrvávajúci veľký počet nevybavených vecí v oddelení 32Cb sa jednotlivé časové úseky medzi úkonmi sudkyne a vyšších súdnych úradníkov predĺžili.

Nakoľko zaťaženosť súdneho oddelenia resp. jednotlivých obchodných sudcov nemôže byť dôvodom na porušenie práva účastníka konania garantovaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, mám za to, že predmetné konanie je poznačené zbytočnými prieťahmi avšak objektívneho charakteru. Ide o spor, ktorým sa domáha účastník ochrany dobrého mena podľa ust. § 19b ods. 2) a 3) Občianskeho zákonníka.

Navrhovateľ v návrhu na začatie konania nejasne označil odporcu v 1. rade, súd musel vykonať úkony smerujúce k ujasneniu jeho označenia, čo bolo zo strany navrhovateľa oznámené dňa 28. 03. 2007. Dňa 04. 06. 2007 navrhovateľ upresnil aj označenie bydliska odporcu v 2. rade. Na základe čoho mám za to, že prieťahy boli spôsobené aj zo strany navrhovateľa.“

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 5. júna 2008, a preto ústavný súd poukazuje len na úkony uvedené v tomto vyjadrení, ktoré považuje za preukázané.

Sťažovateľka zaujala stanovisko k vyjadreniu okresného súdu v podaní z 26. júna 2008 doručenom ústavnému súdu 1. júla 2008, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«K chronológii konania sp. zn. 32 Cb/147/2005, ktorú uvádza Okresný súd Bratislava I, nemá sťažovateľ výhrady.

Okresný súd Bratislava I ako orgán súdnej moci s právomocou a príslušnosťou o veci samej rozhodnúť, mal a naďalej má postupovať s náležitou „usilovnosťou“ a vec rýchlo vybaviť. Nadmerné množstvo nevybavených vecí v oddelení „32Cb“, vysoký nápad nových vecí v oddelení vyššieho súdneho úradníka a zákonného sudcu, či nedostatočné personálne obsadenie sudcov na obchodnom úseku Okresného súdu Bratislava I, ktoré ako dôvody „objektívnych prieťahov“ uviedla vo vyjadrení k sťažnosti zo dňa 05. 06. 2008 a predtým aj v odpovedi zo dňa 20. 02. 2008 na sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní predsedníčka Okresného súdu Bratislava I, nezbavujú Okresný súd Bratislava I zodpovednosti za pomalé konanie vo veci sp. zn. 32 Cb/147/2005. Okresný súd Bratislava I nebol po dobu viac ako tri roky, ktoré už uplynuli od podania návrhu, schopný vytýčiť na prerokovanie veci samej ústne pojednávanie.

Prieťahy, vzniknuté v konaní sp. zn. 32 Cb/147/2005, nemožno „pripísať“ sťažovateľovi ako účastníkovi konania, nakoľko v priebehu konania vždy v určenej lehote odpovedal na výzvy a písomnosti súdu. Zodpovednosť Okresného súdu Bratislava I za zbytočné prieťahy v konaní vzniká, ak by aj Ústavný súd Slovenskej republiky pokladal podanie žaloby navrhovateľom (sťažovateľom) na neprísluśný Okresný súd Bratislava II za prieťah spôsobený účastníkom konania. Bez ohľadu na prípadné „omeškanie“, ktoré by bolo možné pripísať na vrub správania (konania) sťažovateľa, konanie vo veci samej preukázateľne nepostupovalo s náležitou rýchlosťou. Ako príklad sme v sťažnosti zo dňa 29. 04. 2008 uviedli výzvu súdu zo dňa 08. 03. 2007, ktorou súd vyzval sťažovateľa, aby mu oznámil, či odporkyňu v 2.) rade žaluje ako fyzickú osobu alebo ako fyzickú osobu - podnikateľa a odporučil mu zistiť si pobyt odporkyne v 2.) rade prostredníctvom Registra obyvateľov Slovenskej republiky (RO SR), a to v časti ohľadom zistenia pobytu odporkyne v 2.) rade. V záujme urýchleného postupu v konaní a v zmysle ustálenej súdnej praxe mal súd možnosť sám si vyžiadať priamo od RO SR, teda nie sprostredkovane cez sťažovateľa, adresu pobytu odporkyne v 2.) rade [zistenie pobytu odporkyne sa zbytočne predĺžilo o čas doručenia výzvy navrhovateľovi (sťažovateľovi), čas vybavenia žiadosti sťažovateľa Registrom obyvateľov SR a doručenia potvrdenia o pobyte odporkyne v 2.) rade sťažovateľovi a čas doručenia odpovede sťažovateľa súdu].

Porušovateľom namietané údajné zavinenie sťažovateľa [nejasné označenie odporcu v 1.) rade] neobstojí. Ide zrejme o chybu v písaní, nakoľko k oprave označenia odporcu

v 1.) rade Okresný súd Bratislava I sťažovateľa nikdy nevyzýval (?!). Vec bola prijatá na Okresnom súde Bratislava I dňa 20. 07. 2005. Hoci bol návrh na začatie konania pôvodne podaný na neprísluśný Okresný súd Bratislava II ešte dňa 03. 12. 2004, od postúpenia spisu na Okresný súd Bratislava I až do podania ústavnej sťažnosti uplynuli takmer tri roky, počas ktorých porušovateľ nevykonal žiaden úkon, smerujúci k prejednaniu a rozhodnutiu veci samej.

Sťažovateľ v petite sťažnosti zo dňa 29. 04. 2008 omylom uviedol nesprávnu spisovú značku konania na Okresnom súde Bratislava I, a to sp. zn. 32 Cb/174/2005 namiesto správnej sp. zn. 32 Cb/147/2005. Z uvedeného dôvodu opravujeme petit ústavnej sťažnosti zo dňa 29. 04. 2008, doručenej Ústavnému súdu Slovenskej republiky dňa 02. 05. 2008 a nakoľko podaním tohto vyjadrenia vznikli sťažovateľovi ďalšie trovy právneho zastúpenia, zároveň meníme petit sťažnosti v časti náhrady trov konania.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou

účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom posudzovaného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 32 Cb/147/2005 je návrh, ktorým sa sťažovateľka domáha ochrany svojho dobrého mena v zmysle § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Z obsahu súvisiaceho súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľky a okresného súdu ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o osobitnej skutkovej alebo právnej zložitosti veci. Na zložitosť veci nepoukázal v súvislosti s namietanými prieťahmi v označenom konaní ani okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti doručenom ústavnému súdu 12. júna 2008.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania prispelo k predĺženiu doby prerokovania uvedenej veci predovšetkým v dôsledku nedostatkov v zákonom predpísaných náležitostiach ňou podaného návrhu na začatie konania. Sťažovateľka bola na odstránenie nedostatkov návrhu vyzvaná uznesením okresného súdu z 28. apríla 2006. Vo svojom oznámení doručenom okresnému súdu 3. júla 2006 okrem iného uviedla: *„Podľa nášho názoru je petit návrhu na začatie konania zo dňa 03. 12. 2004 dostatočne zrozumiteľný a určitý.“* Na druhej strane, po zmene jej právneho zástupcu (26. januára 2007) podaním z 26. marca 2007 okresnému súdu oznámila, že *„odporkyňu v 2.) rade žalujeme ako fyzickú osobu“*, a súčasne požiadala o predĺženie lehoty na oznámenie jej pobytu, čím fakticky odstraňovala okresným súdom vytknuté nedostatky návrhu.

Okrem týchto skutočností treba na ťarchu sťažovateľky pripísať aj skutočnosť, že návrh podala 3. decembra 2004 na miestne neprísluštnom súde a až 20. júla 2005 bola vec postúpená miestne príslušnému okresnému súdu, čím došlo k spomaleniu priebehu konania o viac ako sedem mesiacov.

Podiel sťažovateľky na spomalení doterajšieho priebehu napadnutého konania zobral ústavný súd do úvahy pri celkovom vyhodnocovaní konania z pohľadu, či v ňom došlo k zbytočným prieťahom, ako aj pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Okresný súd 28. apríla 2006, teda až po uplynutí deviatich mesiacov od postúpenia návrhu

od miestne nepríslušného Okresného súdu Bratislava II (20. júl 2005), uznesením vyzval sťažovateľku na odstránenie nedostatkov návrhu pod následkom odmietnutia podania.

Sťažovateľka na výzvu reagovala podaním z 30. júna 2006, avšak vytknuté nedostatky návrhu neodstránila.

Okresný súd 8. marca 2007 teda až po uplynutí ďalších viac ako ôsmich mesiacov opäť vyzval sťažovateľku na upresnenie označenia a oznámenia bydliska žalovaného v II. rade.

Ústavný súd dospel k záveru, že tento postup okresného súdu nemožno považovať za efektívny, t. j. zodpovedajúci zásade účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konania. Okresný súd sa vo svojej odpovedi sťažovateľke z 20. februára 2008 za prieťahy v konaní ospravedlnil.

V súvislosti s nedostatočnou efektívnosťou postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd poukazuje aj na to, že okresný súd ani po takmer troch rokoch od začiatku konania nenariadil vo veci samej ani jedno pojednávanie.

Ústavný súd nemohol akceptovať obranu okresného súdu spočívajúcu v poukazovaní na vysoký nápad vecí a personálne problémy konkretizované konštatovaním, že *„vzhľadom na vysoký nápad v oddelení 32 Cb a pretrvávajúci veľký počet nevybavených vecí v oddelení 32 Cb sa jednotlivé časové úseky medzi úkonmi sudkyne a vyšších súdnych úradníkov predĺžili“*.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

Technicko-organizačné problémy orgánov verejnej moci nemožno prenášať na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb/147/2005 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci nachádza.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázala na *„neistotu a nespravodlivosť“*, ktorá vyplýva zo situácie, že okresný súd za neprimeranú dobu vec

nerozhodol a ani plynulo nekonal v *„jej“* spore, ktorého predmetom je ochrana dobrého mena sťažovateľky.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 32 Cb/147/2005 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, čiastočný podiel sťažovateľky na spomalení priebehu konania, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 15 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátkou JUDr. K. B. K. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 19 056 Sk. Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie k sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších

predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 3 176 Sk, t. j. spolu 9 528 Sk, čo spolu s režijným paušálom 3 x 190 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 10 098 Sk. Keďže advokátka je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 12 016, 60 Sk.

Náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom za úkon právnej služby spočívajúci v ďalšej porade s klientom ústavný súd sťažovateľke nepriznal, pretože dospel k názoru, že povaha a náročnosť predmetnej veci potrebu takéhoto úkonu právnej služby nesignalizuje.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. júla 2008